

Els xiquets del món

Relats guanyadors del V Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

lletres
nova

bromera

ON SÓN LES OVELLES

ALEIX PASCUAL HUEDO LÓPEZ

Jo era un gran llop, encara que una mica estrany. Ara, sincerament, no puc recordar per què... Tant se val!

Aquella nit, curiosament, em vaig perdre pel bosc. La nit (justament aquella nit) havia sigut tan fosca. I el bosc pareixia espès; de fet, semblava l'Amazones! Vaig pegar voltes i voltes...

Al matí següent em sentia famolenc; què dic famolenc?, en realitat sentia més gana que un llop a règim. Fins que, de sobte, darrere d'un gran roure, vaig trobar un ramat d'ovelles merines pasturant tranquil·lament (com si mai no hagueren trencat un plat d'herba). Calia buscar un bon amagatall.

Aleshores em vaig ocultar darrere d'unes roques plenes de molsa. Vaig aprofitar la molsa per preparar i refrescar les meues garres abans de llançar-me damunt de les ovelles. Aprofitant un moment de distracció del gos i el pastor, que havien anat a pixar, em vaig tirar a per elles i em vaig tornar boig menjant-ne com un descosit.

En sentir el rebombori, i quasi sense acabar d'orinar, el pastor i el gos van tornar corrents, però era massa tard: quan van arribar, jo ja estava a l'altra banda del bosc.

Així, dia rere dia, em vaig pegar unes fartades com un autèntic golafre.

Fins que un dia, de sobte, em vaig trobar uns maleïts pastors que em van sorprendre en plena fugida quan escapava d'una

altra fartada. I dic maleïts perquè, amb desconfiança, em van preguntar a cor:

–Escolta, per casualitat tu... no sabràs qui s’ha menjat les nostres ovelles?

Jo mirava les seues cares de pocs amics i vaig respondre:

–Doncs... mmm... no conec a nin... gú... que... s’haja pogut... men... jar les ovelles... –vaig balbucejar.

Aleshores un d’ells va alçar un gran gaiato que portava a la mà i va dir:

–Doncs...

Jo vaig interrompre amb els meus pensaments de temor però el pastor va acabar la frase...

–... fins una altra!

Uf (vaig pensar). I se’n van anar. Em vaig quedar relaxat com una vaca remugant. Per cert, tinc a la punta de la llengua el perquè sóc un llop estrany, però...

Van passar els dies. Jo seguia menjat ovelles, mentre que els pastors, farts ja de perdre contínuament el seu ramat, van avisar finalment un caçador.

Així, un dia, quan tenia la panxa plena després de l’últim banquet, en girar un arbre de grans dimensions, em vaig topetar de morros amb la boca del canó de l’escopeta d’un caçador (avísat pels pastors), apuntant-me directament al front. En aquell moment vaig sentir una brisa seca i aborronadora.

La seua veu irònica va ressonar per tot el bosc:

–Escolta! Per casualitat, no hauràs sigut tu qui s’ha menjat les ovelles dels pastors?

En aquell moment, completament atemorit, vaig contestar-li que jo era innocent i no sabia de què estava parlant-me. Però, aquesta vegada la meua sort va canviar. El caçador no va creure cap de les meues paraules i en canvi, va carregar l’escopeta –mentre jo em pixava de la por– i va pegar un tir a l’aire que va espantar tots els ocells del bosc. De sobte, em vaig veure rodejat pels pastors,

tots ells amb les fones i, per descomptat!, amb els gaiatos a les mans. Vaig notar especialment com se m'acostava un que tenia darrere de mi. Vaig sentir el caçador cridant amb força:

–Vinga! Anem a anestesiari-lo! –va dir mentre alçaven ja tots els gaiatos i carregaven les fones.

–Sí, l'hem d'anestesiari, vinga! –van respondre els altres sense escrúpols.

Al cap d'un moment, em van bombardejar a pedrades amb les fones i em van deixar malferit fins que es van acabar les pedres i aleshores em van pegar la garrotada al bescoll. En aquell moment vaig perdre el coneixement durant una estona. Quan em vaig despertar, vaig veure que estaven obrint-me la panxa amb un ganivet i, de sobte, van eixir totes les ovelles que encara tenia al ventre.

Després d'allò, ja no puc recordar res més excepte unes paraules dels pastors:

«No tornes a aquest bosc a menjar-te més ovelles o et farem picadet de llop i no tornaràs a despertar-te.»

Jo vaig pensar una cosa molt malèfica:

–No tornaré a aquest bosc però... continuaré menjant ovelles!

Al cap d'uns dies... mentre passejava per la vora del riu i olorava el romer, vaig tindre un pensament:

–Ja recorde per què sóc estrany i per què van eixir les ovelles encara mig senceres:

És perquè... sóc un llop remugant!!!

L'ESCOLA MISTERIOSA

SONIA FAJARDO PÉREZ

Fa molt de temps, en aquesta escola, va ocórrer un gran misteri protagonitzat per dos alumnes anomenats Marta i Tom.

Marta feia quart curs, era una xiqueta molt estudiantosa (d'aquelles que sempre trauen deus en tots els exàmens), portava unes ulleres ben gruixudes perquè no hi veia molt, era massa gran per a la seua edat, i sempre portava el monyo fent dues cuetes. Els companys l'anomenaven *Marteta cara porqueta*, perquè tenia un nas força ridícul.

Tom feia quart curs també (encara que aquesta era la segona vegada), no era massa espavilat. Sempre portava la motxilla arrossegant per terra, plena de papers inútils, dels dibuixos que feia a la classe mentre el mestre feia la seua explicació, i ni tan sols un trist llibre. Tom era un xic que a tots agradava, no era massa guapo, ni bon xic, però tenia això que fa enveja a tots però que ningú sap què és.

Aquell dia Tom va arribar tard a classe, com de costum, però aquesta vegada la seua cadira estava ocupada per Toni. La mestra l'havia castigat a seure al seu costat. Sols quedava lliure una taula a tota la classe, la que estava al costat de *Marteta cara porqueta*.

Tom va fer un crit:

—Això no pot ser!, jo no pense seure al seu costat, segur que se m'apega la seua careta!!!

–Tom!, deixa de dir barbaritats i seu ara mateix, que tornes a arribar tard –va dir Silvia, la mestra–. Ben pensat, d’ara en avant seiràs en aquesta cadira, a veure si se t’apeguen les seues notes, cap de suro!!! –va afegir una mica molesta pel comentari de Tom.

Tom va seure en aquella cadira amb molta cura, com si fóra perillós.

Marta ni tan sols el va veure, ella estava pensant si la divisió del problema estava ben feta o contràriament no.

De colp i volta... brzhummm!!! un soroll com si el sostre de la classe caiguera sobre els seus caps va ensordir a tots.

–Haaa!!! –va cridar Erica–, mireu què ha passat!!!

Tots es varen sorprendre, ara *Marteta cara porqueta* no portava les seues cuetes, ni ulleres, ni pareixia un porc, de sobte Marta tenia el monyo fins al cul, i quines ungles! «Guauuu...»

En canvi Tom, pobre Tom. Ara Tom era *Tom tomata*, tenia la cara unflada i roja, amb un gra gruixut al costat del nas.

Mai es va saber què va passar, no sabem què va ser aquell soroll, ni per què Marta no va tornar a aprovar un examen mentre que *Tom tomata* els aprovava tots, amb deus!!!

No penses que no és veritat, Marta ara es fa dir *Trini*, és mestra a l’escola i *Tom tomata* ara es fa dir *Don Jesús*.

huuuhuhuhuhuhu... quina por...

ELS MARCIANS AJUDEN LA TERRA

JAVIER MARQUÉS GARCÍA

Un científic dels Estats Units es trobava investigant un projecte molt complicat, quan en el monitor del seu ordinador va veure un fenomen molt estrany.

L'home, que no endevinava el que podia ser, va augmentar la imatge de la pantalla i quan la va veure es va quedar al·lucinat. En la imatge es veia una espècie de nau molt il·luminada que es trobava en un desert al nord de l'Àfrica.

El científic, al qual deien Joan, va cridar el seu company i li va mostrar la imatge. El company li va dir que haurien d'investigar bé tot allò abans de dir res als seus superiors. Van quedar que la millor manera seria anar fins al lloc on havien vist la nau per a comprovar el que passava.

Com van treballar en un projecte feia molt de temps a l'Àfrica, van decidir demanar un permís per a viatjar allí amb l'excusa d'investigar millor.

Al cap d'un temps els seus superiors van donar el seu consentiment perquè els científics anaren a l'Àfrica.

Joan i el seu company tenien poques possibilitats de trobar res del que havien vist perquè en el temps que havia passat no havien vist res en l'ordinador.

Van aterrar a l'aeroport i després van trobar un guia que els portaria fins al desert. El paisatge era molt trist, no veien quasi res

de vegetació, els pobles pels quals passaven eren molt pobres, no tenien res i sobreviuen en males condicions. Després de dos dies de viatge van per fi arribar. El lloc era muntanyós, amb molta sorra i havien d'anar amb molta precaució perquè hi havia serps.

Joan i el seu company estaven molt cansats, feia molta calor i portaven molts quilòmetres caminant; quan estaven a punt d'abandonar perquè no trobaven res, Joan va veure molt lluny una cosa estranya.

S'hi van aproximar i van veure una nau, el guia estava molt esglaiat i els va dir que no aniria amb ells. En aquell moment darrere d'ells van aparèixer dos marcians.

Tenien el pèl de color blau i solament un ull de color verd; el cos era molt paregut al dels humans però les mans eren més grans que els peus.

Els científics no podien creure el que veien, els marcians els van dir que tenien una missió molt important a la terra. Volien ajudar tota aquella gent pobre que moria de fam.

Havien descobert aigua davall de tota la sorra del desert. Anaven a fer pous per poder abastir d'aigua els pobles.

Els marcians els van dir que havien de tornar al seu planeta i que no contaren res d'allò a ningú perquè no els creurien, i així es van acomiadar i van eixir volant en la seua nau.

Al cap d'alguns temps, quan estaven en el seu país van sentir en la televisió la notícia del segle. El periodista parlava d'un descobriment a l'Àfrica d'un gran riu d'aigua soterrat davall la sorra del desert.

La gent d'Àfrica no patiria mai més fam.

EL CONTE DE FERRAN

ADRIÁN MONFORT JURADO

Hi havia una vegada un xiquet anomenat Ferran. Era de poques paraules; no tan llest com els seus companys de classe i una mica malfaener. Però sobretot, i dic sobretot perquè és sobretot, tenia un somni: escriure el conte més llarg de tota la història dels contes. Però hi havia un problema: Ferran no sabia què escriure, perquè no se li acudia cap esdeveniment entretingut per traure'n un conte.

Un dia, Ferran va eixir al carrer; en girar la cantonada, es va topar amb un home que pareixia haver vingut, amb molta velocitat, del cel. En xocar, a l'home li va caure un poal, però va continuar corrent. El xiquet va observar atentament aquell poal, i després d'estar una bona estona mirant-lo, va dir:

–Caramba, carambins!, què puc fer jo amb...?

No li va donar temps a acabar la frase, perquè va relliscar i tot seguit va caure dins del poal. De sobte, el recipient va engolir Ferran; aquest va començar a volar per un tub multicolor, i com estava totalment desconcertat, es va adormir.

Van passar una, dues, tres i fins i tot, quatre hores abans que Ferran es despertara. Quan ho va fer, estava en un lloc desconegut, totalment deshabitat, però amb molts arbres. Va alçar-se i, atordit, va començar a caminar. De sobte, va sentir un estrèpit fortíssim i de l'esglai va caure. Tot seguit, van començar a acostar-

se-li feres de tot tipus: lleons, tigres, guepards, elefants, goril·les, etc. Quan estaven a punt de tirar-se-li damunt, algú va llançar un raig, que va espantar els animals. Aleshores, va aparéixer un ésser molt estrany que portava un barret blau, una capa també blava i unes sabates verdes.

–Hohoooolaaa... quiiiiquiii eeets? –va dir Ferran fent botiges.

–Tranquil, no tingues por; sóc una fada bona.

De seguida, el xiquet li va contar què li havia passat, i Vergada, que així es deia la fada, també va contar a Ferran la seua història.

–Bé, el meu relat serà més llarg –va dir Vergada–. Jo, la meua germana i tots el vaurdans, som víctimes de Darc, el rei del Gran Territori, i del seu germà Jhom. Cada cent anys, ens enfrontem en una guerra, i ells sempre guanyen. Ara, la meua germana i jo, tenim un dos per cent del territori de Varalàndia, mentre que ells la resta. Si ells guanyaren la propera batalla, aconseguirien aquesta ciutat, i per tant, tot el país seria seu. A més a més, tindria esclavitzats tots els vaurdans.

–Oh, quina història més terrible! –va cridar Ferran.

–Ja ho pots ben dir, i el pitjor és que la pròxima guerra serà d'ací a una setmana, i de moment sols lluitarem la meua germana Zaridna, i jo. Però ells compten amb quatre-cents soldats vaurdans ben ensinistrats i armats amb llances, espases i punyals, i protegits amb lleugeres armadures i resistents escuts.

Cada vegada s'aproximava més el gran dia, i Ferran va tindre una idea:

–Fada, digues a tots els animals del bosc que vinguen, que és un cas de vida o mort.

Així ho va fer. La matinada de l'endemà, va dir a les feres malvades, a les no tan roïnes, a les fortes i a les febles, a les primes i a les grosses... que anaren, a les tres en punt, a la Cantonada Reial. Hores després van aparéixer una barbaritat d'éssers. Vergada, Zaridna i Ferran els van entrenar i els van

dir que els oferirien a cadascú mitja tona de menjar si guanyaven la lluita.

Les bèsties s'ho van pensar una mica, i a continuació van dir que no hi estaven d'acord, i van marxar tot d'una, deixant bocabadats els tres amics.

De sobte, Zaridna va esclatar a plorar desconsoladament:

–No tenim res a fer! Ens guanyaran, sols som tres!

–Però, per a què volem guanyar? –va afegir Ferran, sense voler.

–Bé, t'ho explicaré –va dir Vergada–. Fa quatre mil anys, un drac, anomenat Berbac, va aparéixer a Valalàndia i va deixar al cim del pic més alt del país set boles màgiques. Diuen que aquell que les tinga al seu poder, pot demanar tres desitjos.

–I, aleshores, per què Darc no els ha demanat ja?

–Perquè no té les set boles, jo en tinc una –digué Zaridna.

–Has d'ajudar-me! –va fer Vergada, que havia mirat el calendari i s'havia adonat que l'endemà ja haurien de lluitar.

Les hores van passar molt de pressa i, a la fi, va arribar el gran dia. Els tres companys es van mirar fixament i, a continuació, començaren a córrer cap al Camp Espasa. Una vegada allí, es van trobar de cara tot aquell exèrcit de Darc.

Sols faltaven vint segons, i... booommm!!!

–Que comence la batalla! –crijà Jhom.

Els vaurdans cada vegada s'acostaven més i més, i quan estaven a punt de llançar-se damunt dels nostres amics, van començar a aparéixer feres; sí, aquelles feres que havien deixant plantades a les fades. Tot d'una, el Rei Lleó va fer tronar la seua veu, i els enemics, sense creure el que estaven veient, començaren a recular atemorits.

–Vinga! Ataqueu-los!... o us ficaré de cap a les masmorres! –va cridar Darc.

En aquell moment, començà la gran guerra: els animals contra el vaurdans.

I..., mentrestant, ningú s'havia adonat que Zaridna i Ferran havien desaparegut. Tots dos anaven cap a palau amb intenció de furtar-li les boles màgiques a Darc. En arribar-hi, i endinsar-se en la sala central, a la pobre fada li va caure una xarxa. Aquesta va quedar immobilitzada, però Ferran va poder agafar les boles.

–Vés-te'n ja! –va cridar Zaridna.

–No et puc deixar ací!!! –digué el xiquet.

Encara que no volia, Ferran va haver d'anar-se'n perquè va sentir l'alarma del castell. Va córrer fins arribar al Camp Espasa, però allí tot s'havia acabat. Per la nostra banda, sols quedava el lleó, i estava malferit. Per l'altra, no hi havia ningú; no obstant això, els dos reis reien i reien sense parar.

El nen li va contar a Vergada què li havia passat a la seua germana; la fada va començar a plorar.

–Tranquil·la, dona, encara tenim les boles màgiques –va dir Ferran.

–Sí, però no sabem la fórmula per a invocar el drac.

–És veritat –va afegir el xiquet, fent cara pàl·lida.

–Maleït drac, maleït drac!!!

De sobte, el cel es va fer fosc, i aparegué una bèstia gegant, verda i llarga com una corda.

–Com t'ho has fet per a invocar-lo? –va preguntar incrèdula la fada.

–No ho sé ni jo! –va contestar Ferran bocabadat.

–Demaneu-me el primer desig! –va cridar el drac amb veu greu.

Després de rumiar-s'ho una mica, van dir alhora:

–Volem que tots els animals apareguen una altra volta!

Així ho va fer; a l'instant començarem a alçar-se totes les feres.

–I, ara, el segon! –afegí el drac.

Aquesta vegada, els nostres amics no van haver de pensar res.

–Que alliberen la meua germana! –va cridar Vergada.

En un tres i no res, Zaridna ja estava de camí.

–I l'últim? –va atronar el gegant verd.

–Vull tornar a ma casa! –va respondre Ferran entusiasmat.

–Espera't un segon, amic meu! –va dir la fada–. Aquell poal que t'ha fet vindre ací, amaga'l bé, perquè pugues tornar a visitar-nos algun dia.

A Vergada no li va donar temps a parlar més, perquè Ferran desaparegué per art de màgia, sense deixar rastre.

I així, Darc i Jhom van ser empresonats i Zaridna i Vergada van aconseguir el regnat de Varalàndia.

Durant el viatge de tornada pel tub multicolor, el xiquet va pensar que els seus pares estarien molt preocupats i... d'improvís, va eixir disparat del poal màgic. I, girant altra vegada la cantonada, va arribar a sa casa; hi estava sa mare però, simplement, el va saludar.

–Que estrany!!! –va exclamar Ferran, seient a la seua apreciada cadira.

–Bé, ja tornem a les de sempre; cap idea sobre el meu conte –es digué.

Sense saber per què, al xiquet li van començar a aparéixer paraules sobre el cap:

Poal, conte, guerra, feres, Vergada, Darc...

–Ja ho tinc!!! Escriuré un conte amb aquesta meravellosa aventura que he viscut –va cridar entusiasmat el nostre aprenent d'escriptor.